

DUCHOVNÝ POHĽAD

Občasník Farnosti Svätého Ducha Podlavice

číslo zamerané na duchovný život mladých

„Život nie je o hromadení, je oveľa viac než úspech. Skutočne žiť znamená byť premenený zvnútra, byť otvorený moci Božej lásky. Tým, že prijímate silu Ducha svätého, aj vy budete môcť meniť vaše rodiny, spoločenstvá a národy!“

Svätý Otec Benedikt XVI. v Austrálii 19. júla 2008

Príhovor duchovného otca

Prežívame čas vrcholiacich prázdnin, čas dovoleník. Oveľa viac vystavujeme svoje telo slnečnému svetlu a teplu. Naša pokožka nadobudla nádhernú hnedastú farbu. Na začiatku prázdnin som pripomenul birmovancom a ich rodičom, že Pán Boh nemá prázdniny. Práve ten voľný čas, ktorý nám Pán dáva máme použiť na častejšie stretanie s Ním. Keď počas osobnej modlitby predstupujeme pred Boha, tiež na sebe pociťujeme zmenu, ale tentoraz čisto vnútornú. Osobná modlitba je akousi bránou. Nebojme sa často ju otvárať. Pán sa približuje k nám. Prežívajme ten čas, aby sme využili všetky prostriedky a priblížili sa k nemu. Viacerí a najmä mladí ste sa zúčastnili rôznych aktivít, ktoré vám pomohli viac sa zamyslieť nad sebou, nad zmyslom života a hľadali ste Boha a prosili ho, aby vás viedol cestou k večnosti. Poďakujme Pánu Bohu za všetko čo nám dal, za to že sa k nám priblížil.

Na sviatok sv. Apoštolov Petra a Pavla sme začali sláviť „Rok sv. Pavla“ pri príležitosti jeho 2000. narodenín. Pavlov výrok „Pre mňa žiť je Kristus“ je presvedčivé a prežitie slovo, je motívom a cieľom všetkého, čím Pavol je, čo robí. V našej farnosti si tento Pavlov rok budeme pripomínať premietaním dokumentárnych filmov a následnou besedou o premietnutom filme.

O niekoľko dní (1. septembra) si pripomenieme 6. výročie založenia našej farnosti a 12. septembra 5. výročie posvätenia základného kameňa pre náš kostol sv. Otcom, Božím služobníkom Jánom Pavlom II. na banskobystričskom námestí. Nevieť, či si všetci dostatočne uvedomujeme, čo všetko sme za ten krátky čas dostali, či sa vieme úprimne Pánu Bohu poďakovať za všetky dobrodenia a dary. Prebieha rok Lurdskej Panny Márie, je verím nielen mojou túžbou, aby sme na sviatok mena Panny Márie posvätili Lurdkú jaskyňu, samozrejme po náležitej úprave okolia. Bolo by to dôstojnou oslavou 150. výročia zjavení Božej Matky v Lurdoch. Vyvrcholením osláv Lurdskeho roku vo farnosti je pripravovaná púť farnosti do Lúrd a Nevers. Verím, že s Božou pomocou a pod ochranou Panny Márie v Lurdoch túto púť úspešne vykonáme.

Zaiste v nás ešte rezonujú spomienky na ľudové misie, ktoré sme mali v októbri minulého roka. Mám nádej, že obnova misií, ktorá sa bude konať po našom návrate z Lúrd, bude obnovením milostí, ktoré sme všetci pred rokom prijali.

Svätý Pavol hovorí: „Kristus je naša nádej“. Základom kresťanskej nádeje je predovšetkým Kristovo zmŕtvychvstanie, jeho víťazstvo nad smrťou. V nádeji na večný život sa odovzdajme do Božích rúk. Majme k nemu dôveru aj keď nás tlačí hriech alebo vnútorný nepokoj. Pavol nás povzbudzuje: „Ustavične sa radujte v Pánovi“. Staňme sa, mladí či starší, svedkami a šíriteľmi tejto nádeje, ktorá je pre kresťana odvahou na uskutočnenie všetkého, čo je možné. Nech nás teda Boh nádeje naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby sme sa viac vzmáhali v nádeji a to mocou Svätého Ducha, nášho nebeského patróna.

Kazimír Divéky

Svetové dni mládeže v Sydney

Približne 220 mladých ľudí z farností z rôznych regiónov Slovenska sa zúčastnilo na 23. Svetových dňoch mládeže (SDM) 15. - 20. júla v austrálskom Sydney. Slovenských pútnikov tam sprevádzali aj dvaja biskupi - žilinský biskup Tomáš Galis, (ktorý pôsobil ako pomocný biskup v našej Banskobystrickej diecéze) a košický gréckokatolícky exarcha Milan Chatur, ako aj viacerí katolícki kňazi.

K hlavným témam, ktorými sa účastníci SDM zaoberali, patrili napríklad udržateľný rozvoj, životné prostredie, evanjelizácia, sociálna spravodlivosť, sexualita, dialóg medzi náboženstvami. Celkove organizátori pripravili pre mládež asi 450 rôznych podujatí, medzi nimi koncerty, divadelné predstavenia a výstavy. Pri príležitosti Svetových dní mládeže sa v Sydney uskutočnilo aj stretnutie európskych a austrálskych univerzitných predstaviteľov, ktoré bolo venované téme - Svedkovia evanjelia na univerzite.

Pápež Benedikt XVI. pricestoval do Austrálie 12. júla, jeho program v Sydney sa však začal až vo štvrtok 17. júla svätou omšou v kaplnke Katedrály Panny Márie. V ten istý deň popoludní sa hlava Katolíckej cirkvi stretla s mladými ľuďmi, ktorým sa prihovoril. Program pápeža vyvrcholil v nedeľu 20. júla o 10.00 h slávnostnou sv. omšou na dostihovej dráhe v Randwicku v Sydney. V pondelok Benedikt XVI. odcestoval späť do Ríma.

Paralelne s 23. Svetovými dňami mládeže v Austrálii sa v dňoch 18. - 20. júla uskutočnilo na Velehrade v Českej republike stretnutie stredoeurópskej mládeže s rovnakým zameraním. Prišlo približne 10 tisíc mladých ľudí od 14 do 30 rokov. Účastníci stretnutia na Velehrade mohli prostredníctvom telemostu sledovať hlavné podujatia v Austrálii. Poznám pár ľudí z Banskej Bystrice, ktorí sa taktiež zúčastnili na tomto stretnutí.

Je to úžasné, keď má mladý človek záujem zúčastniť sa na niečom takomto. Mladí potrebujú nájsť smer svojej cesty, pretože v dnešnej dobe je to vážne náročné. Je dôležité, aby sa neuzatvárali do seba a neskušali všetko vyriešiť vlastnými silami.

Boh je tu predsa pre nás všetkých!! Všetelijakými spôsobmi nám pomáha a ukazuje, čo máme robiť, hlavne cez našich blízkych, priateľov a známych...

Len skúsme načúvať jeho hlasu... On nám chce pomôcť, tak nezatvárajme svoje srdcia pred ním!

Lucia Klincová

Light in the city...

...je názov tohtoročného Lumenfestu, ktorý sa uskutočnil 6. – 7. júna 2008 v Trnave. Tento rok to bol už 16. ročník. Líšil sa aj tým, že bol spojený s oslavami 770. výročia mesta Trnava. Pod holým nebom sa predstavili tie najlepšie slovenské a zahraničné gospelové kapely, ktoré priniesli Svetlo do Mesta. Medzi nimi bola v súčasnosti najznámejšia gospelová kapela z V. Británie - Delirious? (tento pojem nie je známy len v gospelovej hudbe), ktorá bola dlhoročným snom mnohých fanúšikov. Často je pre svoj vplyv v gospel hudbe a svojmu charizmatickému prejavu prirovnávaná k U2. Stala sa inšpiráciou pre mnoho ďalších kapiel a spevákov. Hoci tisícové davy chodia na ich koncerty práve kvôli nim, Delirious? dávajú na pódiu prednosť – tomu Najvyššiemu... stávajú sa súčasťou davu, obyčajnými ľuďmi so svojimi životnými rozhodnutiami... V ten večer, keď mali vystúpenie, sa spustil lejak, ale nikoho to neodradilo. Všetci boli totálne mokří... a ešte aj natlačení na tom námestíčku. Bola to fakt zábava.

Samozrejme, že nechýbali ani workshopy a prednášky ako napr. workshop poKROK s Paľom Dankom,... prednášky: Láska cez ICQ, Čo v sebe ukrýva EMO štýl?! Stres, následky stresu a jeho zvládanie a mnoho ďalších.

Medzi tým davom (približne 10 tisíc ľudí) som stretla jedného chalana, s ktorým som sa zoznámila na Kvetnom víkende. Zaujal ma jeho život. Rozprával mi, že mu zomrel otec. Čudovala som sa, že po tom sa dokáže smiať a žiť stále, ani nie tak ako pred tým, ale naplno. Žije len s mamou, tak povedal, že ju treba niekedy rozveseliť. Majú veľmi dobrý vzťah. Mňa niekedy nezaujímajú ako je rodičom, hlavne že ja sa mám fajn... On je mladý chalan, ktorý má tisíc možností ako tráviť čas, zabávať sa... Nemá problém byť s mamou, hocikedy. Je to úžasný človek. A hrozne vtipný. Som rada, že som ho vôbec stretla.

Festival sa skončil polnočnou omšou. Kázeň mal riaditeľ festivalu a spomenul, že za ním prišlo zopár mladých spýtať sa, prečo cez Lumenfest pršalo. Povedal, že sa tak modlil, aby nepršalo... a ak by už pršalo, tak len cez Delirious?, lebo vedel, že vtedy nikto neodíde :). Ináč si z omše veľa nepamätám, lebo bola vlastne noc a ešte sa aj také uspávacie pesničky spievali... ale to viacerí zaspávali.

Záver festivalu však neznamenal vrátiť sa do mesta len tak. Každý mal doniesť domov aspoň kúsok svetla, ktoré by rozsvietilo mesto.

Bernadeta Ťažárová

Čo znamená pre mňa birmovka

Už ubehlo veľa času, odkedy som prijala sviatosť birmovania, ale nedá sa zabudnúť, koľko prekážok som musela preskákať a koľko hodín s výučbou katechézy presedieť, aby som bola pripravená prijať dary Ducha Svätého.

Pamätám si ako nám začiatkom decembra oznámili na hodine náboženstva, že je možnosť sa zapísať na birmovku. No, doma ocino o tejto téme nechcel počuť ani slovo. Celé hodiny mi rozprával svoje mylné teórie o tom ako Cirkev klame a balamutí ľuďom hlavu. Nesúhlasila som s ním, ale nemala som odvahu mu protirečiť. A tak som sa zmierila s tým, že na žiadny zápis nepôjdem.

A vtedy mi Boh podal pomocnú barličku, moju mamu, ktorá mi pomohla vstať z tejto priepasti zúfalstva a nostalgie. Spolu s ňou sme tajne navštívili pána farára a ten ma zapísal do zoznamu budúcich birmovancov...

Začali sa naše pravidelné stretnutia. Vždy po svätej omši nás duchovný pastier pripravoval na prijatie sviatosti. Bol to on, ktorý nás naučil a presvedčil, že naše šírenie viery tkvie v rozmnožovaní dobra, svetla, nadšenia, veľkodušnosti, obetavosti, vytrvalosti v práci, v hĺbke štúdia, šírke oddanosti, v správnej orientácii v súčasnom svete, v absolútnej a radostnej poslušnosti Cirkvi a v dokonalej láske.

Okrem pravidelných katechéz sme sa raz do týždňa stretávali so skúsenejšími rovesníkmi. Na týchto stretnutiach sme sa veľa rozprávali, vymieňali si svoje skúsenosti zo života a tiež sme sa veľa smiali. Radosť vznikla z odovzdania sa a upevňovala sa každým novým záberom čerpacieho kolesa. Kolesa, ktoré poháňalo náš voz stále bližšie a bližšie k medziľudským vzťahom.

Blížil sa deň udeľovania sviatostí, avšak ja som stále bojovala so svojím problémom... Nenašla som nikoho, kto by mi mohol byť birmovným rodičom. Keďže pochádzam z neveriacej rodiny, bolo pre mňa veľmi ťažké nájsť niekoho vhodného. Zdalo sa, že na poslednú chvíľu budem musieť odstúpiť. Vtedy mi poskytol riešenie pán farár, keď mi povedal, že asi hľadám na nesprávnom mieste, že mám odpoveď pod nosom, len ju nevidím. A mal pravdu. Poradil mi, aby som oslovila niekoho z farnosti. A tak sa aj stalo. Áno, stačilo tak málo...

Deň pred birmovkou sme sa zúčastnili svätej spovede a okrem toho nás pán farár podrobil dôkladnej skúške pamäti, chcel vedieť, o koľko sa naše vedomosti rozšírili oproti predchádzajúcim mesiacom. Všetci sme úspešne zodpovedali na jednotlivé otázky, bol to dôkaz toho, že tie hodiny sedenia neboli zbytočné. Nazbierali sme veľa nových vedomostí, ktoré nie sú len otázkou inteligencie, ale aj srdca a citov.

Na nasledujúci deň sa to všetko začalo. **Hovorím začalo, pretože birmovkou sa všetko len začína.** V momente pobirmovania sme sa hlbšie zapojili do kresťanského života. Birmovka nás posilňuje, aby sme Božie pravdy dokonale poznali a podľa nich aj žili. Dostali sme sedem darov Ducha Svätého. Boh nám ich podaroval zadarmo, aby sme ich aj my dávali zadarmo. Čím viac sa s nimi delíme s inými, tým viac sa aj v nás rozmnožujú.

Toľko vecí sme už odhalili! Ale napriek tomu sme trochu naivní. Domnievame sa, že sme všetko už videli a všetkému porozumeli... ale potom obidvoma rukami siahneme po jedinečných, nesmiernych pokladoch Pána, ktorý nám vždy ukazuje nové a nové veci. A tak pochopíme, že sme na začiatku cesty, pretože ako som už povedala, birmovkou sa všetko ešte len začína...

autorka je na fotografii

Ako vnímam svoj duchovný život...

Boli sme s partiou priateľov na výlete po horách. Išiel s nami i kamarátkin otec, o ktorom sme všetci vedeli, že sa už deväť rokov venuje lezeniu po skalách. Zobral si so sebou aj svoju horolezeckú výstroj, aby si aj dnes mohol oddýchnuť pri svojom adrenalínovom koníčku. Keď sme po dlhej a namáhavej ceste konečne dorazili k obrovskému skalnatému a strmému kopcu, vyhlásil, že sa vyštverá na vrchol a niekoho pri tom poniesie na chrbte. Všetci sme s veľkým očakávaním čakali, čo sa bude diať. Menšie deti dokonca kričali: „Sláva“ a „Hurá!“ Ale keď padla otázka z úst odvážneho ocina: „Je tu nejaký dobrovoľník?“, v tom momente nastalo hrobové ticho.

V živote to často býva podobné. Všetci dokážeme povedať, že niekomu veríme, ale omnoho ťažšie je nám to dokázať. Musím sa priznať, že často počujem šepkať tichučký hlások, ktorý sa mi vždy prihovorie pochybovačnými slovami: „Čo ak...“ A tým vo mne vyvolá tiesnivý pocit strachu, tie najhoršie obavy a hneď si začnem nahovárať hroziace nebezpečenstvo... V hrudi mám zmes radosti a strachu.

Je to podobný pocit, ako keď sa lietadlom pokojne vznášam vo vzduchu s dôverou k belasej oblohe. A odrazu nečakane pribehne búrka a z čiernych mračien mi naskakuje husia koža. Rozpadá a rozbieja sa to, čo som považovala za bezpečné. Všetko sa ničí pod prívalom búrky, pod konštrukčnou chybou, pre nepozornosť tých, čo pilotujú lietadlo.

Vždy som si myslela, že búrky, krupobitá a hlavne hurikány sú niečo, bez čoho by sa človek mohol obísť, ale život človeka naučí veľa vecí, dokonca aj to, že búrka je v prírode prechodný očistný proces vyvolaný nerovnováhou prírodných síl. Všetky sú však prechodné, dočasné. Treba vydržať, prežiť ich a vyjdeme z nich čistejší. Pri prekonávaní malých dažďov sa človek učí zdolávať prekážky... až jedného dňa zvládne zahnať aj tú najväčšiu obavu.

V čom je moja istota? Určite nie v lietadle! Mám síce kúsok čohosi pevného pod nohami, ale to „pevné“ je vydané napospas mračnám. Moja istota nie je ani v pilotnom kormidle, ani v zručnosti, ale v tom, že Pán je so mnou.

Kedysi som si stále kládla otázku: „Prečo ma Boh ženie až na okraj bezmocnosti?“ Po čase som pochopila, že to robí preto, aby sa prebudila moja viera a dôvera a aby som sa naučila modliť sa. Jeho prítomnosť mi neušetrí námahu z pilotovania ani strach a úzkosť, ale predsa mi dáva istotu v búrke, ktorá je školou viery.

Aj keby sa všetko zrútilo, skončilo, aj keby sa udalosti vyvíjali opačne ako sa predpokladalo, pri všetkých hrozných protivenstvách sa nič nedosiahne, keď sa človek znepokojuje. Môj súčasný stav sa javí dosť zvláštny: na jednej strane som ustráchaná, keď sa pozriem hlbšie do seba, na druhej strane som plná života, keď sa pozriem nahor.

Kto dôveruje Bohu, dôveruje naozaj ... Je to istota motýľa, ktorý pokojne vychutnáva peľ na púpave rozkývanej vetrom, lebo vie, že má krídla.

Magda Majdaková

Maturita a Boh v mojom živote

Každý študent, ktorý chce ukončiť strednú školu rôzneho zamerania, či už je to gymnázium alebo nejaká odborná škola, musí podstúpiť prvú veľkú tzv. „skúšku dospelosti“ – maturitu.

Väčšine študentov pri tomto slove naskočí husia koža a zacítia, ako keby im mráz prebehol po chrbte. A prečo je to tak?

Maturita je dôležitá a povinná skúška, ktorou musí prejsť každý študent štvrtého ročníka, v niektorých školách až piateho ročníka. Tu preukáže svoje vedomosti, schopnosti, prípadne zručnosti. Samozrejme, že pozornosť upúta aj spôsob vyjadrovania, obliekania a správania sa. Toto všetko si dokáže zasadacia komisia za tých pár minút všimnúť a ohodnotiť.

Vážnosť maturity si neuvedomuje len „vyvolený“ maturant, ale aj jeho rodičia, známi či priatelia. Všetci by mali v tomto čase pri ňom stáť a dať mu pocítiť, že nie je v tom sám. Veď maturita nie je len taká hocijaká skúška. Ovplyvňuje budúcnosť človeka a ďalšie jeho konanie. Ak sa ju maturantovi podarí úspešne zvládnuť, automaticky sa mu otvárajú brány vysokých škôl a rôznych univerzít nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí. Je jasné, že nemusí využiť túto možnosť, je to na jeho rozhodnutí! Ale podľa mňa v súčasnosti je veľmi náročné nájsť dobre platenú prácu bez vysokoškolského vzdelania.

Na maturitu a tiež prijímačky na vysoké školy sa študenti pripravujú počas celých štyroch rokov štúdia, ale hlavne v poslednom maturitnom ročníku. Sú tu pre nich profesori, ktorí by im mali byť k dispozícii a zodpovedne ich učiť všetkému, čo budú potrebovať. Je už len na študentoch, koľko času budú venovať učeniu, pretože profesori im to nemôžu „naliať do hlavy“. Potom by to bolo príliš jednoduché.

Skoro každý rok sa menia podmienky, ktoré určujú ako sa bude maturovať. Je to rozdelené na písomnú a ústnu skúšku. Písomná časť pozostáva z testu zo slovenského a cudzieho jazyka. Ten kto si vybral matematiku, tak aj z tej. Ústna časť je zo slovenčiny, cudzieho jazyka a z ďalších dvoch predmetov, ktoré si maturant sám vyberá. Je to záverečná skúška, kde adepti preukážu všetko, čo vedia, je to totiž kvantum vedomostí. Ten kto si myslí, že sa to všetko dá „nabifliť“, je na omyle. Jednoducho to nie je možné. Človek si nedokáže zapamätať všetko od slova do slova. Ale myslím si, že každý predsa už len niečo v tej hlave má a keď si dôkladne preopakuje všetko potrebné, nemá sa čoho báť. Na posledné opakovanie slúži tzv. akademický týždeň. To už je na samotnom maturantovi ako strávi tento čas a ako sa bude venovať štúdiu.

Ja osobne som sa počas celých štyroch rokov strávených na Katolíckom gymnáziu snažila čo najefektívnejšie učiť, aby som z toho mala aj nejaký úžitok. Taktiež som myslela, že si to zapamätám a v čase maturít to budem mať ľahšie. Ale kdeže! Akonáhle som zistila, aké veľké množstvo učiva mám zvládať, myslela som, že to zabalím, neverila som, že to zvládnem. Hoci sa mi vynárali nejaké spomienky na to, že som sa to kedysi učila... ale na súvislú excelentnú odpoveď to vôbec nebolo.

Posledný týždeň som nemohla ani poriadne spať. Hneď ako som zavrela oči, začala som si predstavovať všetko, čo som sa v ten deň naučila a neustále som si opakovala až dovtedy, kým sa mi oči od únavy nezavreli. Takto prešiel celý akademický týždeň.

Veru mi to ušlo ako voda. Ani som sa nenazdala a ocitla som sa na nedeľnej svätej omši, kde som všetko odovzdala Pánovi. Neviem ako ostatní maturanti prežívali toto obdobie, ale ja som kládla veľký dôraz na to, aby som nezabudla na Boha. Veď on sám hovorí: „Bezo mňa nemôžete nič urobiť!“

Častokrát sa nám stáva, že Boha odsúvame niekde nabok. Ale to tak nesmie byť! On bude vždy stáť pri nás, v dobrom či v zlom!

Aby som nadobudla lepší kontakt s Bohom, začala som sa viac modliť. Myslím, že modlitba je základom udržania vzťahu s Bohom. Človek môže chodiť na svätú omšu a pasívne prijímať to, čo sa tam číta a hovorí, ale ak sa nad tým úprimne nezamyslí a nepremedituje to, nenájde ozajstné naplnenie vo svätej omši.

Všetko som nechala na Boha a on mi pomohol. V ten osudný deň – deň mojich maturít, som síce stále mala trochu strach, ale cítila som, že nie som sama. A v okamihu, keď som vstúpila pred komisiu, strach zo mňa úplne opadol. Do poslednej chvíle som dúfala v Boha a on ma neopustil, viedol moju ruku a ja som si vytiahla také otázky, ktoré som vedela a v ktorých som si bola istá. Veru nikdy sa mi ani len neprisnilo, že moje výsledky budú také výborné. Nemohla som tomu uveriť!

Okrem toho som sa dostala aj na vysokú školu, na ktorú som túžila ísť, takže môžem byť spokojná.

Nielen za toto, ale za všetko čo mi Boh dal, mu budem stále vďačná! Ved' toľkokrát mi dokázal, že ma *miluje* a že mu na mne *záleží!*

A nezáleží mu len na mne, ale na každom jednom, kto v neho verí!

Na záver chcem ešte z celého srdca poďakovať všetkým, ktorí na mňa a taktiež na ostatných maturantov mysleli a modlili sa. Ich modlitby určite neboli zbytočné! Je to úžasné, že si ľudia aj v takýchto situáciách vedia pomôcť. Ešte raz ďakujem!

Lucia Klincová

Život miništranta

Som miništrantom už 13 rokov. Ľudia si myslia, že miništrant je len chlapec, čo pomáha kňazovi pri oltári počas svätej omše. Áno, je to naša práca, ale je to aj naša radosť, pretože keby sme to nerobili s radosťou, mnohí z nás by to čoskoro vzdali.

Ako som miništrantom, vždy tu boli rôzne veci, čo miništrantov zamestnávali aj mimo služby pri oltári. Ako napríklad miništrantské stretká, na ktorých sme sa spoločne zabavili, starší miništranti tým mladším vysvetľovali, čo a ako robiť pri oltári a hlavne sme sa snažili ísť tým mladším príkladom. Boli tu vždy aj rôzne súťaže medzi miništrantmi, ktorí si z toho odniesli vždy niečo nové a na konci súťaže aj niečo pekné.

Ďalšími výhodami boli aj rôzne výlety s pánom farárom, či už niekde do prírody alebo do rôznych kútov Slovenska. Takýmito výletmi boli napríklad aj zbery šípok s pánom farárom, na ktoré sme nie vždy chodievali všetci, ale tí čo chodievali sa dobre zabávali. Ako miništranti sme sa vždy dostávali aj na rôzne púte, na ktorých sme sa mohli stretávať s Bohom a prehĺbiť si svoju vieru.

Asi najväčšou výhodou bolo, keď do Banskej Bystrice prišiel Svätý Otec Ján Pavol II a my ako miništranti sme sa vtedy mohli dostať na preplnené banskobystrické námestie a vidieť tak Svätého Otca takmer zblízka. Vravím, byť miništrantom nie je až tak zlé a ťažké ako sa niektorým ľuďom zdá.

Odkedy som miništrantom, skoro každé leto navštevujem miništrantské tábory. Keď sme ešte boli filiálkou Radvane, chodievali sme do tábora, ktorý pre nás pripravovali Jezuiti. Boli to skvelé tábory, v ktorých sme (aspoň v mojom prípade) pochopili o čom miništrovanie je. Dnes, keď sme farnosťou, navštevujeme tábory, ktoré pre nás pripravujú bohoslovci z badínskeho kňazského seminára. Tieto tábory nám dávajú veľa, pretože tu zisťujeme, čo vlastne o miništrovaní vieme a hlavne to, ako málo Boha poznáme, aj keď sme k nemu hneď po kňazovi najbližšie. V táboroch však nezažívame len chvíľky s Bohom, ale aj chvíle s ostatnými miništrantmi, ktoré sú plné športu a zábavy.

Okrem táborov sa miništranti našej farnosti zúčastňujú aj na miništrantskom futbalovom turnaji. Zatiaľ sa každý rok držíme hesla: „Nie je dôležité zvíťaziť, ale zúčastniť sa!“ Všetci sme s tým ako našu farnosť reprezentujeme spokojní, pretože vždy zo seba dávame maximum. Aj keď sa možno občas zraníme, neodradí nás to!

Dalo by sa písať veľa o tom aký je život miništranta mimo oltáru, ale to, čo sa nedá napísať na papier, treba naozaj zažiť. Miništrovanie nie je len stáť pri oltári, ale je to aj o tom, ako byť šťastný pred Bohom a ako žiť dobrým a príkladným životom naplneným RADOSŤOU.

Samozrejme, že život vedený s vierou k Bohu je krásny či už je chalan miništrantom alebo nie. Ale ak máte niekto chuť spoznávať nových kamošov a tak aj pána Boha, miništrovanie je jedna zo 100 možných ciest ako ich získať.

Majte sa, váš PALI:D

Spev na oslavu Boha

Myšlienku o prezentácii farských zborov mesta Banská Bystrica nám vnukol náš pán farár Kazimír Divéky. Oslovili sme farské zbory nášho mesta a začali sme sa aj my pripravovať na stanovený deň. Náš farský zbor po odbornej stránke pripravovala pani Viola Lutonská.

Prezentácia farských zborov sa uskutočnila v našom kostole Svätého Ducha v Banskej Bystrici-Podlaviciach dňa 11. mája 2008. Zúčastnili sa jej: farský zbor pri kostole Pomocnice Kresťanov zo Sásovej, farský zbor pri kostole svätého anjela Archanjela z Fončordy a náš miestny zbor dospelých.

Prezentácia bola pripravená na veľmi dobrej úrovni a bola povzbudením do ďalšej činnosti pre zúčastnené zbory. Po skončení prezentácie sme pre všetkých pripravili malé agapé a všetci sme mali úprimnú radosť zo stretnutia.

Pripomíname, že v mesiaci október 2008 oslávi náš spevácky zbor dospelých vo farnosti Svätého Ducha 5. výročie jeho prvého účinkovania na slávení bohoslužby. Zbor má v súčasnosti 15 stálych členov, z toho 4 mužov a 11 žien. Chceme aj naďalej pokračovať v nácviku sakrálnej hudby a obohatiť liturgiu spevom na oslavu Boha a tak dotvárať dôstojnú atmosféru cirkevných slávností. Radi privítame nových členov, ktorí by mali ochotu a chuť spievať na oslavu Boha.

Ján Gréč st.

Je nádherný júlový deň a ťažko sa mi v mysli vracia k darom, ktoré si nám Pane dal pred niekoľkými mesiacmi...

Pane Ježišu, prinášam Ti dnes svoje myšlienky, pocity a túžby. Pomôž mi spočinúť v Tvojej láske a počuť, čo je v Tvojom srdci a myslí.

Púť na Staré Hory k 1. výročiu konsekrácie nášho kostola 26. apríl 2008

Aj napriek rôznym obavám (o počasie, účasť, niektoré organizačné záležitosti), Pán nám požehnal krásny slnečný deň s plynulým sledom naplánovaných bodov programu. Za úsmevom na tvárach sa skrývala aj túžba navštíviť miesto, ktorého patrónkou je Panna Mária.

Vyrazili sme z Podlavíc o deviatej hodine ráno. Autobus bol takmer plne obsadený. Keď som v rýchlosti pozrela na blížnych okolo seba, prenikla ma radosť. Boli tu starší ľudia (medzi nimi aj náš už zosnulý pán Vaško), v ich blízkosti náš pán farár Kazimír, členovia zboru, stredná veková kategória, ale aj niekoľko mladých rodín s úplne maličkými deťmi. Aj mládež mala svoje zastúpenie. No najväčšiu radosť som prežívala pri pohľade na dve mamičky v požehnanom stave. V júlovom čísle časopisu Slovo medzi nami, ktoré mám práve na stole, sa píše: „*Nie je pozoruhodné, že Boh sa rozhodol oznámiť svoje dielo spásy skrze dve bábätka a ich mamy?*“

Pane Ježišu, ako si otvoril oči Alžbete v prítomnosti Márie, tak otvor aj naše oči, aby sme videli tých, ktorí nesú Krista. Pomôž nám vnímať každého človeka ako vhodnú nádobu na naplnenie Duchom Svätým.

Len okrajom doplním, že prvé z dvoch bábätiek, ktoré s nami absolvovalo púť, malý Krištof, sa narodil 21. mája. Druhé bábätko prišlo na svet v čase, ktorý stanovil Pán. Márna bola snaha lekárov privolať pôrod. Dňa 22. júna o 12. hodine nás opúšťa náš milovaný pán Vaško. O tri hodiny neskôr sa narodil malý Lukáš. Prostredníctvom sestry Faustíny sa

dozvedáme, že Pán Ježiš chce, aby 15. hodina bola uctievaná ako hodina Božieho milosrdenstva.

Program púte k prvému výročiu slávnostnej konsekrácie nášho kostola pozostával z návštevy baziliky Panny Márie na Starých Horách, modlitby svätého ruženca na ružencových schodoch k Studničke a svätej omše pri soche Panny Márie ako vyvrcholenia celej púte. Príhovor pána farára Kazimíra bol veľmi dojímavý a pôsobivý. Pán farár vyzdvihol Pannu Máriu predovšetkým ako Matku. Matku Pána Ježiša, ale skrz Ježišove slová: „Žena, hľa, tvoj syn! Hľa, tvoja matka!“ aj ako našu Matku. Matku ustavičnej pomoci, ktorá vždy vypočuje, Matku, ktorá ...

Jeden kňaz mi raz povedal: „*Sleduj kroky Panny Márie! A začína to tým, ako zareagovala, keď jej Anjel Gabriel zvestoval. Každá žena by si mala brať príklad z Panny Márie. A každý muž zo sv. Jozefa, ochrancu rodiny. Veď Pán sa len raz prihovril Panne Márii, potom sa obracal na Jozefa.*“

Pri písaní tohto príspevku som si uvedomila ako Pán Boh miluje našu farnosť, zverenú pod ochranu sv. Ducha. Pán Ježiš je stále s nami a medzi nami. *Zviditeľňuje sa nám cez významné udalosti ľudí žijúcich v našej blízkosti.*

Na záver patrí poďakovanie všetkým účastníkom púte, osobitne pánovi farárovi, speváckemu zboru pod vedením Janka Gréča st., miništrantom, pani kostolníčke a všetkým ďalším nemenovaným ochotným ľuďom.

Beáta Haviarová

Zvonenie posledného podlavického zvonára

Moja stará mama nás zasväcovala do tajov zvonenia. Má to svoj rituál. Zvonilo sa od pondelka do soboty o piatej hodine ráno stredným zvonom, na obed a večer o siedmej tiež stredným zvonom. Rozlišoval sa letný a zimný čas. V nedeľu ráno o siedmej sa zvonilo veľkým zvonom, na obed a večer tiež veľkým zvonom. Vo sviatok sa ráno, na obed a večer zvonilo na dvoch zvonoch. Dĺžka zvonenia trvala podľa dĺžky modlitby (Otčenáš, Zdravas, Sláva).

Toto je výňatok z článku *Podlavická zvonica a zvonárka* z Bulletinu vzdanom pri príležitosti 5. výročia vzniku farnosti v Podlaviciach. Napísal ho pán **Ondrej Vrla**, ktorý bol posledným podlavickým zvonárom. Bol, ale už nie je. Odišiel na večnosť po dlhej a ťažkej chorobe dňa 25. júla 2008 vo veku 71 rokov. Odišiel zmierený s Bohom a určite aj teraz zvoní, zvoní na na nebeskom zvone: na česť a slávu nášho Stvoriteľa.

Ďakujeme Vám, pán Vrla, za obetavú službu podlavického zvonára!

Peter Žeby st.

Spoločenská kronika Farnosti Svätého Ducha

Sviatosť krstu prijali:

Vojtech **Höhn**, Azalkova ul, 22.3. 2008
Jakub Timotej **Marko**, Vlkanová, 3.5. 2008
Alexandra **Záslavová**, Podlavická cesta, 20.6. 2008
Michal **Minarovič**, Lipová ul., 28.6. 2008
Lukáš **Karkalík**, Lipová ul. 27.7. 2008
Petr **Fousek**, Týnec nad Sázavou, 3.8. 2008

Prvé sväté prijímanie prijali:

Rudolf **Bruchánik**, 22.3. 2008
Samuel **Arpáš**, Daniel **Demian**, Michaela **Kováčová**, Radovan **Nagy**, dňa 4.5. 2008

50 rokov sviatosťného manželstva oslávili a manželský sľub si obnovili:

Eva a Pavel **Legíňoví**

Opustili nás:

Jarmila **Gehrerová**, rod. Rabiňáková, 11.3. 2008, 60-ročná
Juraj **Vaško**, 22.6. 2008, 82-ročný
Margita **Šusteková**, rod. Kuzmányová, 2.7. 2008, 86-ročná
Ondrej **Vrlo**, 25.7. 2008, 71-ročný

Modlitba starca

Nech sú blahoslavení, ktorí ukážu porozumenie,
pre moje potkynajúce sa nohy, pre moje ochrnuté ruky.

Nech sú blahoslavení, ktorí pochopia, že sa moje
ucho musí namáhať, aby počulo, čo sa mu hovorí.

Nech sú blahoslavení, ktorí vedia, že sa moje
oči stali slabými a moje myšlienky pomalými.

Nech sú blahoslavení, ktorí s priateľským úsmevom
zastanú, aby sa so mnou porozprávali.

Nech sú blahoslavení, ktorí nikdy nepovedia:
„Túto historku ste mi už dvakrát rozprávali.“

Nech sú blahoslavení, ktorí vedia vo mne vyvolať
spomienky na minulé časy.

Nech sú blahoslavení, ktorí mi dajú cítiť, že som
milovaný, vážený a že nie som opustený.

Nech sú blahoslavení, ktorí uľahčujú dni,
ktoré mi ešte zostávajú na ceste do večnej vlasti.

Keby človek dostal i všetky krásy sveta,
čo by mu to pomohlo,
keby nemal priateľa, ktorému by to povedal...?

Odišiel na večnosť, ale predsa ostal s nami

Pán Juraj Vaško, človek s veľkým srdcom, dobrý manžel, rodič, kresťan, člen našej farnosti, priateľ, sused. Mal rád snád' každého, dospelých, deti, ale najviac miloval Boha, ktorý mu dal silu prekonať úskalia v jeho živote. Príkladne sa staral o svoju chorú manželku a vrúčne miloval i svoje už dospelé deti a vnúčence. Úsmev na jeho tvári nás vždy potešil a všetci sme si pri stretnutí s ním pomysleli, že život okolo nás je trocha krajší. Často žartoval, ale o sebe hovoril málo. Bol pokorný, prijímal životné strasti bez reptania.

Po ťažkej chorobe dňa 22. júna 2008 odovzdal svoju dušu Bohu. Ostalo po ňom prázdne miesto v rodine, v kostole, vo farskej rade, i v dome kde býval. Pri pohľade na miesto v lavici, kde sedával počas slávenia svätej omše alebo Eucharistickej poklony, si uvedomujeme, že nám tu chýba jeden z nás. Pri zádušnej svätej omši pán farár Kazimír Divéky zhodnotil jeho život slovami Pána Ježiša: „Ktokoľvek mňa vyzná pred ľuďmi, toho ja vyznám pred svojím otcom, ktorý je na nebesiach.“ (Mt.10,32) Tieto slová uskutočňoval vo svojom živote. Odišiel, ale predsa zostal s nami, lebo veríme vo večný život a dúfame, že sa raz s ním opäť stretneme.

Mária Gréčová

„Večnosť poskytuje mierku a dáva terajšiemu životu význam – aby mal na konci hodnotu a to nielen pre jednotlivca, ale aj pre celok. Milosrdný Boh nesníma z nás zodpovednosť, ale nás učí zodpovednosti.“

Benedikt XVI.

Športové hry farnosti ku Dňu otcov a MDD

Už tradične sme si začiatkom júna pripomenuli Deň otcov a Medzinárodný deň detí športovými hrami farnosti, tentoraz už ich 3. ročníkom. Aj tento začínal obavami: „Zmokneme? Bude, nebude pršať?“ Tí, čo sa nenechali odradiť predpoveďou počasia, neľutovali.

Na zvyčajnom mieste, v univerzitnom športovom areáli za Podlavicami, sa 7. júna 2008 uskutočnil futbalový zápas ockov a malých budúcich ockov venovaný Dňu otcov a súbežne s ním oslava MDD pre tých najmenších. Futbalový zápas sa vydaril a bol dôstojným otvorením začínajúceho európskeho futbalového šampionátu... Nasadenie i radosť účastníkov boli zjavné i v paralelných súťažných disciplínach detí: hádzaní loptičky do kruhu, skákaní vo vreci, nosení stolnotenisovej loptičky na lyžičke, v kopaní lopty na bránu i absolvovaní pretekárskej dráhy na kolobežke. Po zvládnutí týchto disciplín čakali na deti drobné odmeny ako maškrtky, balóniky či bublifuky. Tento rok detské duše potešila a ich tváričky vymaľovala pani Žitňáková, ktorej patrí vďaka nielen za ochotu a čas, ale aj úsmev a dobrú náladu, ktorú rozdávala. Prepotených a vysmiatych ockov tak po ich zápase vítali motýle, tigrik, myška, morská panna... a tiež pieseň detí „*my sme futbalisti malí, zopár gólov sme už dali!*“ A samozrejme plechovka piva.

Vydarený tretí ročník ukončil pán farár udelením požehnania a na záver sme si urobili aj tradičnú spoločnú fotografiu.

Bohu patrí chvála a sláva, účastníkom vďaka a športu zdar! *M. a B. Haviarovci*

Vydal: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Sv. Ducha, Banská Bystrica – Podlavice
Redakčná rada: Ing. Mgr. Kazimír Divéky, Mária Gréčová, RNDr. Miroslav Haviar, CSc.,
Lucia Klincová, Peter Žeby st.

Tlač a grafická úprava: OBALOTAVA a.s., Slovenská Ľupča